

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Χ. ΖΩΗ

ΕΤΟΣ Β.

1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1894

ΑΡΙΘ. 37

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

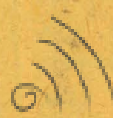
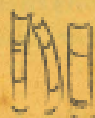
Δημητρίου Θ. Φραγκοπούλου· Μεταξὺ τῶν Ὁηρίων.
— Λαχίζη. Τὸ φίλημα (συνέχ. ἐκ μεταφράσεως)—
Λεωνίδα Χ. Ζώη· Αἱ ἐν Ζακύνθῳ Συντεχνίαι (συνέχ.)
Διον. Ἑλιακοπούλου· Ἡ Φῆμη—Β. Α. Ἡ Φύσις—
Εἰς τὴν φωτογραφίαν τῆς (ποίησις)—Π. Ματαράγκα· Πρόσκλησις
(ποίησις)—Η. Α. Τσιτσέλη. Θὰ γυρίσῃς ; [Εἰς τὸν
θάνατον τῆς Ο.Τ.Φ.] (ποίησις)—Βασίλ. Σ. Παπαγεωρ-
γοπούλου· Σκέψις (ποίησις)—Χ. Τῶ φίλῳ *** (ποι-
σις)—* Ὡς πότε ; (ποίησις)—Εἰδήσεις.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῳ

ΕΥΗΘΙΣ Ο "ΦΩΣΚΟΛΟΣ" Σ. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΥ

1894.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1 Φ6.0051

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

30137A80XAI
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ Α. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΗΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Β'.

Ι ΜΑΡΤΙΟΥ 1894

ΦΥΛΑ. ΑΖ'.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ (*)

Δὲν ἤξεύρω πῶς ἐδικαιολόγησαν τὴν ὑπαρξίν τῶν θηρίων οἱ ζητοῦντες νὰ εὗρουν τὸ διατί εἰς πᾶν δημιουργήμα ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅποις δὴποτε, ὑποθέτω, δὲν θὰ εὗρον εὐλογον καὶ πειστικὴν ἐξήγησιν.

Τὸ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον ἠδύναντο νὰ φέρουν, ὅτι ἐπλάσθησαν διὰ νὰ φαίνεται ἐναργέστερον ἡ τελειότης τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἦτο καλόν, ἐὰν ἐπρόκειτο μόνον διὰ τὰ ἄλλα ζῶα τὰ ἄκακα καὶ χρήσιμα. Μόνη ἡ σύγκρισις μὲ αὐτὰ θὰ ἦρκει πολὺ καλὰ νὰ δείξῃ τὴν ὑπεροχὴν. Ἀλλὰ διὰ μόνον αὐτὸν τὸν λόγον νὰ κατασκευασθοῦν καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια μὲ τὰς τόσον ἐπικινδύνους ιδιότητας δὲν μοῦ φαίνεται τόσον πιθανόν.

Τί περίεργος φιλοσοφία ἐκείνη τοῦ διὰ νὰ! Ὁ ἥλιος ἔγινε διὰ νὰ φωτίῃ τοὺς ἀνθρώπους—ἀδιάφορον ἔτι εἶχε γίνῃ δισεκατομύρια χρόνια πρὸ τοῦ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος ἢ ζωῶν ὃν ἦ καὶ γῆ. Οἱ ἄνεμοι διὰ νὰ... ταξιδεύουν βέβαια οἱ ἄνθρωποι πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀτμοῦ. Τ' ἀστέρια διὰ νὰ βεμβάζουν οἱ ρωμαντικοὶ εἰς τὸ Ζάππειόν. Τὰ ζῶα διὰ νὰ τὰ τρώγουν οἱ ἄνθρωποι, πλὴν τῶν θηρίων, τὰ ὁποῖα ἔγιναν διὰ νὰ τρώγουν τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ γάταις διὰ νὰ τρώγουν τὰ ποντίκια καὶ τὰ ποντίκια διὰ νὰ τὰ τρώγουν ἡ γάταις. Ὁ Βολταίρος σχετικῶς μὲ αὐτὴν εἶπεν, ὅτι ἡ μύτη ἐφτιάσθη διὰ νὰ κρατῇ τὰ γυαλιά.

Ἦλθεν ὅμως ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἡ μεγαλύτερα πρόοδος τῆς Ἐπιστήμης καὶ ἡ ἀνατρεπτικώτερα ἐπανόστασις εἰς τὸν κόσμον τῆς διανοίας.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς φύσεως, ὡς πᾶς βασιλεὺς, κατεβιβάσθη ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ, τοῦ ἀπροσίτου θρόνου του καὶ, χωρὶς νὰ χάσῃ ὡς ἐκ τούτου κανὲν ἀπὸ τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῶων μέχρι σήμερον τοῦλάχιστον, ἐπαρουσιάσθη γυμνὸς τῆς αἰγλῆς, ἡ ὁποία τὸν ἐχώριζεν ἀπ' αὐτά. Εἶνε πλέον ἓνα εἶδος καὶ αἰετός, συνάδελφος τοῦ λέοντος ἢ καὶ τοῦ ὄνου καὶ μάλιστα! ἀπόγονος.

Ὅλα τὰ ἄλλα ἔγιναν διὰ νὰ γίνῃ ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ τέλος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς ἐξελίξεως.

Ἀπαράλλακτα καὶ οἱ ἀρχαῖοι διόγενεῖς βασιλεῖς τῶν ἀνθρώπων, οἱ ἱεροὶ τῶν θεῶν γόνιμοι ἀπεδείχθησαν πολὺ ἐνωρίτερα ἀπλοῦστατα ἄνθρωποι, ὑποκείμενοι, εἰς ὅλας τὰς κοινὰς καὶ ἀπαραιτήτους ἀνάγκας τῶν ὁμοίων των, παιγνίδια τῶν ἀδυναμιῶν των, ἀνθρωπικὸι κοινοὶ καὶ τοῦ κοινοῦ

οὐχὶ σπανίως κατώτεροι.—τὸ λέγει ἡ ἱστορία.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὑπάρχουν λαοὶ εἰς ἐκτάσεις εὐρυτάτας τῆς γῆς καὶ σήμερον,—μακρὰν ἡμῶν εὐτυχῶς—ὅπου οἱ βασιλεῖς νομίζονται ἀκόμη, ὅπως ἄλλοτε. Ἀνώτερα ὄντα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς στέλλει εἰς τὸν κόσμον δι' ἄλλης ἢ τῆς κοινῆς ὁδοῦ ἀπὸ τὰ οὐράνια δώματά του ὅπως τοὺς θεοφιλοῦς παραδείγματος χάριν. Ἐπίσης ὑπάρχει πλῆθος ἀναρρίθμητον ἀκόμη—μεταξὺ καὶ ἡμῶν αὐτῶν—τὸ ὁποῖον πιστεύει ὅτι, διὰ τὴν πλάσιν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἐχρεώσθη ἰδιαίτερα χειροτεχνικὴ ἐργασία τοῦ Πανκράτου, ἀνεπαρκoὺς φαίνεται δεξιότης τῆς ἀπλῆς προσταγῆς, ἥτις ἐχρεώσθη διὰ τὴν λοιπὴν δημιουργίαν.

Καὶ εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ὅπως καὶ εἰς τὴν δευτέραν, ἡ ἀλήθεια ἀπέχει κατ' ἀνάλογον ποσότητα.

Εὐτυχῶς δι' ἐμὲ, ὁσάκις ἀντικρύζω τὰ κατώτερα μου ὄντα τῆς γονίμου παραγωγῆς τῆς φύσεως, δὲν νομίζω ἐγωιστικῶς, ὅτι παρατηρῶ, μόνος προνομιούχος προικισμένος μὲ τὸ δῶρον τῆς λογικῆς, τόσα ἄλογα πλάσματα. Διακρίνω μόνον βαθμίδας ἐξελίξεως κανονικάς.

Καὶ ὅσον ἐξετάζω μὲ περισσοτέραν ἐκρίθειαν τὴν ἱστορίαν τῆς ταπεινῆς καταγωγῆς μου, ὅσον ἀναμετρῶ μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς τὰς βαθμίδας αὐτῆς, τόσον διαβλέπω καθαρώτερα τὸ μεγαλοπρεπὲς ἔργον τῆς ἐξελίξεως τῆς μυστηριώδους καὶ τὴν ὑπεροχὴν μου τὴν ἀναμφισβήτητον, τὸ ἀποτελεσματικὸν προαιωνίου ἐργασίας συνεχoὺς καὶ ἐπιμόνου.

Ἀλλ' εἰς τὴν τοιαύτην συναίσθησιν τῆς ὑπεροχῆς μου δὲν παραβλέπω καὶ τὰς κληρονομικότητας τὰς ζωῶναι, αἱ ὁποῖαι παραμένουν εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὁργανισμὸν ριζωμέναι, λανθάνουσαι, ἔτοιμοι πάντοτε, ἅμα τοῖς δοθῇ εὐκαιρία, νὰ ἐξορμήσουν, ν' ἀναπτυχθοῦν νὰ κυριαρχήσουν, ἂν ὄχι διαρκῶς ἐπὶ στιγμὰς τοῦλάχιστον ἀρκετάς, ὅπως δώσουν ἀπόδειξιν τῆς καταγωγῆς του. Ἡ μητέρα φύσις ἐφρόντισε πολὺ καλὰ νὰ χαράξῃ ἐπάνω εἰς ὅλους μας τὸν τύπον τοῦ ζώου μὲ τὴν σφραγίδα τῆς τὴν ἀνεξάλειπτον. Ὅταν προσπαθοῦμεν νὰ τὸν κρύψωμεν ματαιοπονοῦμεν. Ὁ δὲ εὐγενὴς ἐγωῖσμός νὰ μὴ θέλωμεν νὰ τὸ ἀναγνωρίσωμεν ὁμοιάζει μὲ τὴν εὐγένειαν ντιστεγké, ὅστις δὲν ἀναγνωρίζει τὸν βραχὺν πατέρα του ἢ κρύπτει τὴν καταγωγὴν του ὑπὸ τὰ γάντια του.

Ἐκτὸς τούτου, ὑπὸ τὴν ἐποψὶν αὐτὴν ἐξετάζομενον ἕκαστον ζῶον παρουσιάζει ὃν πλῆρες καὶ συνεπὲς πρὸς ἑαυτό. ἔχει τὴν λογικὴν του κατὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν ὀρθὴν, σχετικῶς μὲ τὴν ἰδικήν μας, τὰς σκέψεις τοῦ αἰσθηματά του, τὰ ἄγρια ἢ τὰ ἡμέτερα, τὰς ἐπὶ τὴν ἐκείνου κρίσιν του. Ἐκφράζει τὰς ιδέας του καὶ νοεῖται μάλιστα.

(*) Ἐξομοιωθὲν τὸ πρῶτον ἀνώνυμος εἰς τὸ «Νέον πνεῦμα» Ἀθηνῶν. Φυλλάδ. 1ης Φεβρ. 1894.

λιστα καθώς υποστηρίζουν.

Όσον όμως και αν προδιαθέτουν τινὰ αἱ σκέψεις αὐταὶ αἱ φιλόστοργοι καὶ συναδελφικαὶ ὑπὲρ τῶν βαρβάρων προγόνων μας καὶ τῶν ξεπεσμένων ὁμογενῶν μας, δὲν ἡμποροῦν νὰ μοῦ ἐξαλείψουν μίαν ἰδιαίτεράν συγκίνησιν ἰσχυράν, μίαν ἀκατανίκητον ἀποστροφήν μεμιγμένην μὲ ἀρκετὸν φόβον, τὴν ὁποῖαν δοκιμάζω, ὅταν εὐρίσκωμαι πρὸ τοῦ εἶδους τούτου τῶν τετραπόδων, ἔστω καὶ δεσμίων, μὲ τοὺς ὀρεῖς ὄνυχας καὶ τοὺς σκληροὺς, τοὺς κοπτεροὺς ὀδόντας, μὲ τὰς τόσον ἐχθρικὰς πρὸς τὸ τῶμά μου τὸ ἀσθενές, τὰς σαρκοβόρους διαθέσεις.

Δὲν εἶνε δὲ μικρὰ ἡ ἡδονή, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι, ὅταν βλέπω τοὺς πνευματικούς καὶ πρώτους αὐτοὺς τοῦ ἀνθρώπου ἐχθροὺς δεσμίους, ἀνικάνους νὰ μὲ βιάσῃσι, πτῆσσοντας πρὸ τῆς κροταλιζούσης μάστιγος τοῦ δολαστοῦ τῆς μαγικῆς, τῆς ὑπερφυσικῆς καὶ ἐξευτελιζομένου ὑπὸ τὰ ἐπιτακτικὸν κέλευσμα τοῦ καὶ τὸ ὄμμα τοῦ ἐπιβλητικόν. Ὁ ἰσχυρὸς, ὁ φοβερὸς πολέμιος πρὸς τὸν ὁποῖον τρέφω κληρονομικὴν ἐχθραν, ἀνεξάρτητον τῆς θαλήσεώς μου, τὸν ὁποῖον ἡνιγκάσθη ποτὲ ὁ ἄνθρωπος νὰ θεοποιήσῃ καὶ νὰ ζητῇ χάριν εὐσπλαγχνον ἀπὸ τὴν ἀγριότητά του ἀνίκανος νὰ τῷ ἀντισταθῇ, εἶνε τώρα ἐμπρὸς μου καὶ δύναμαι νὰ τὸν παρατηρῶ ἀνέτως, νὰ ἐμπαίζω τὴν ἰσχύν του, νὰ διασκεδάζω μὲ τὰ παιδιματά του. Εἶνε ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται ὁ τυραννηθεὶς δούλος ἐξευτελιζων μετὰ τὴν πτώσιν τὸν δεσπότην του. Ἡ εὐχαρίστησις τῆς ἐκδικήσεως.

Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω εἰς τὰ πειγνίδιζ αὐτὰ τοῦ δολαστοῦ, τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου ὁλόκληρον. Τὴν πάλιν τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ἰσχύν τῶν μυῶν καὶ σιαγῶν, τοῦ πολιτισμοῦ πρὸς τὴν βαρβαρότητα. Τὴν ἐξέλιξιν τῆς πορείας τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ ἀρχαῖος ἐχθρὸς πρὸ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος ἦτον ὁ ἀμυνόμενος, ἐνίκηθη καὶ δέσμιος γίνεται ἔρμαιον τῆς θαλήσεώς του.

Μῶλον τοῦτο εὐγενὴς νικητὴς ἐγὼ, πλουτισμένος μὲ ἀνωτέραν λογικὴν καὶ αἴσθημα, ἀποβαλὼν τὴν ἀγριότητα θέλω νὰ φαίνομαι μακρόθυμος πρὸς τὸν ἡττηθέντα ἀντίπαλόν μου, τὸν ὁποῖον οἰκτεῖρω διὰ τὴν κατάστασίν του τὴν κτηνώδη καὶ τὸν λυπούμαι διὰ τὴν ἀδικίαν τῆς φύσεως. Ἐπιβάλλω εἰς τὸν ἐκυτόν μου αὐτὸ τὸ καθῆκον καὶ ρίπτω εἰς λήθην πᾶν προγενέστερον κακόν.

* *

Δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ, ὅσῃν καλὴν διάθεσιν καὶ ἂν ἔχῃ, ὅτι τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ κ. Μοντενέγρου εἶνε πλούσιον εἰς ποικιλίαν εἰδῶν. Ἡ πλέον στοιχειώδης ζωολογία καὶ ὀλίγη φαντασία ἀπαραίτητος ἔ' ἀφήσῃ πολὺ περισσότερας ἐντυπώσεις. Εἰμπορεῖ κανεὶς μάλιστα νὰ εἰπῇ, ὅτι κυριαρχεῖ εἰς αὐτὸ μεγάλη μονοτονία. Ἐμέτρησα δώδεκα ἢ δεκά τρεῖς λέοντας καὶ λεοντιδεῖς, ὅλους σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ εἶδους. Ἀλλὰ καὶ τοιοῦτον εἶνε ἱκανὸν νὰ διεγείρῃ ζῶηρον τὸ ἐνδιαφέρον.

Εἰσέρχομαι εἰς τὸ παράπηγμα, τὸ κατασκήνωμα, τὸ... δὲν εὐρίσκω ὄνομα κατάλληλον πρὸς πράξεις τοῦ περιέρχοντος ἐκ καρδοπάνου ἐκείνου κατασκευάσματος. Εἰς ἀρκαδικὸς λέων τὴν στιγμὴν ἐκείνην βρυχάται ἰσχυρῶς, βρυχαθὸν φοβερόν, τοῦ ὁποῖου ὀλίγα πράγματα εὐρίσκω ἐν τῇ φύσει ἰσχυρώτερα ὑπὸ ἐποψίν μεγαλείου ἤχου. Βρυχαθὸς ἰσχύος, ὑπερήφανος, βασιλικός, ἀλλὰ καὶ λαίμαργος, αἰμοδιψής, ἀγριος. Καὶ συγχρόνως οἱ λύκοι φοβισμένοι προσθέτουν τοὺς λαρυγγώδεις ὀρυμούς των καὶ ὅλη ἐκείνη ἢ ἄλλη χορεία ὀλίγον κατ' ὀλίγον λαμβάνει μέρος εἰς τὴν περιήγον συναυλίαν μὲ τὰς φωνὰς τὰς ποικιλιανόους. Μουσικὴ ἀγρία ἐκείνη, ὀρεῖων αἰμοχαρῶν, προ-

κλήσεων ἐξοντώσεως, λύσσης ἀπεισιῶν, τρόμου, σπαραγμοῦ φρίκης. Σπαταρικὴ συνήχησις, ἐκφραστικὴ πᾶσα πᾶσι δῶν τῶν κτηνωδῶν συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ νοῦς δύναται νὰ φαντασθῇ. Ἡ θετικὴ μουσικὴ, ὁ Βάγνερ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ νὰ διεγείρῃ τὰς φρικαλέας αὐτὰς ἐντυπώσεις, τὰς ὑψηλὰς. Ὑψηλὰς, διότι ὑπάρχουν. Πᾶν ὅ,τι ἔκαμεν ἡ μητέρα φύσις, πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἶνε μέγα, ὑψηλόν.

ἔχει ὅμως καὶ τὸ ρωμαντικὸν μέρος τῆς αὐτῆς ἡ μουσικῆς. Εἰς τὸν βαθὺν ἐκείνον, τὸν μυστηριώδη βρυχαθὸν ἀναπλάττει ἡ φαντασία ἐκτάσεις ἀπείρους ἐρήμων ἀχανῶν, ἀνύδρων καὶ ἀμμοδῶν, μὲ καίοντα, πυρακτοῦντα τὸν ἥλιον καὶ συμπλέγματα πυκνῶν, ἀβάτων, ἀτελευτήτων, ὑγρῶν δασῶν καὶ ἀντρα σκοτεινὰ καὶ σπήλαια λαβυρινθώδη καὶ ἀδιέξοδα καὶ πυρὰς κυνηγῶν ἐρυθρὰς καὶ εἰκόνας τρομερῶν ἀγῶνων καὶ φοβερὰς μάχας ἡρωϊκὰς καὶ παραδείγματα θάρρους ὑπερμέτρου, ἡ ἀφοσιώσεως καὶ φιλοστοργίας ἐκπληκτικῆς καὶ εἰκόνας ροπαλῶν καὶ λεοντῶν καὶ Ἡρακλέων. Ὅλα τ' ἀναπλάττει ἡ φαντασία ταχύτατα, συγκεχυμένα, σκοτεινὰ, ἀόριστα, εἰς τὸ βάθος τῆς τὸ δυσδιάκριτον.

Περιγραφομαι τοὺς κλωδοὺς, τόσον ὁμοιάζοντας μὲ βαγόνια τοῦ ΣΠΑΠ, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν δυσάρεστου ὁσμῆς, τὴν ὁποῖαν ἀναδίδει ὅλος ἐκεῖνος ὁ περίεργος, ὁ αἰσώπιος συνοικισμὸς τόσων διαφόρων καὶ ἐχθρικῶς διακειμένων ὄντων, τῶν λεόντων, τῶν τίγρεων, τῶν πανθήρων, μετὰ τῶν ἐλάφων καὶ πιθήκων, τῶν ὁποῖων διατηροῦν τὰς σχέσεις εἰς ἀρμονίαν οἱ σιδηροὶ νόμοι τῆς πολιτείας τοῦ Μοντενέγρου. Αἱ σταθεραὶ καὶ ἀδιάρρηκτοι κιγκλίδες του. Ἀποομιζῶ ἐντυπώσεις ἀνέριθμήτους ἐκ τῶν ζωερῶν χρωμάτων τῶν παρδάλεων καὶ τῶν τίγρεων, τῶν βλοσυρῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ἀτάκτου, τῆς ἀνυπομόνου ἀεικινήσεως, ἐκδηλώσεως στενοχωρίας διὰ τὴν στέρησιν τῆς ἐλευθερίας των. Ἐλευθερίας, τὴν ὁποῖαν καταλαμβάνετε εἰς τί θὰ ἐχρησιμοποιοῦν.

Δὲν θὰ κάμω περιγραφὴν τῶν λεπτομεριῶν. Εἶνε εὐκρινὸν εἰς καθένε' νὰ ἴδῃ ὅτε καὶ ἐγὼ μὲ μίαν δραχμὴν. Ἄν δὲν δύναται δι' οἰονδήποτε λόγον, ἄς ἀρκεσθῇ εἰς τὴν φαντασίαν του. Ἄν στερεῖται καὶ αὐτῆς, τότε ἄς ὀπλισθῇ μὲ ὑπομονήν.

Ἀλλὰ μίαν ἰσχυράν ἐντύπωσιν δὲν δύναμαι νὰ τὴν παραλείψω. Εἶνε ἡ διανομή τῆς τροφῆς, δηλαδὴ τῶν ὠμῶν καὶ αἰμοσταγῶν σαρκῶν τῶν ἀθῶν θυμάτων, τῶν ὁποῖων μόνον ἐγκλημα ὑπῆρξεν, ὥστε νὰ ὑποστοῦν τὴν ρωμαϊκὴν τῶν δούλων ποινήν, ὅτι ἐγήρασαν εὐσυνειδήτως δουλεύοντα τὸν κύριόν των. Ὑπάρχουν πολλὰ ὁμοιότητες μετὰ τῶν δούλων καὶ ζῶων.

Ἡ ὑπόζυγος καὶ ἐρεθιστικὴ ὁσμὴ διεγείρει τὰ νεῦρά μου καὶ ἡ λαίμαργος, ἡ ἀρπακτικὴ τῶν θηρίων ἀγωνία μου ἐμποιεῖ φρίκην. Ὁ φίλος μου δρακοῦλης καὶ οἱ φυτοφάγοι μοῦ φαίνονται τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ λογικώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ νομίζω, ὅτι θὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ δοκιμάσω τὸ κρέας ὑπόθεσις διαψευθεῖσα αὐτὴ μερὸν.

* *

Καὶ τότε, τὴν στιγμὴν αὐτήν, κατὰ τὴν ὁποῖαν γράφω, εὐάρεστος ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μου, ἡ εἰκὼν ἡ συμπαθὴς τοῦ ἐλέφαντος, ὄγκου πελωρίου, μεγαλοπρεποῦς, ἀταράχου, ἀσυγκινήτου, ἀγαθοῦ, εὐπειθοῦς. Ταλαντεύει ρυθμικῶς τὴν προδοσίδα του τὴν ἰσχυρὰν, πρὸς τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς. Βίδος μνημείου ἀρχαίου, ὅχι ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἰσχύν μόνον ὅπως πρὸς τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν καὶ διδάσκει, ὅτι ἡ ἰσχύς δύναται νὰ συνυπάρξῃ μὲ τὴν ἀγαθότητα ἀρμονικῶς.

Πρὸ τοῦ ὄγκου τοῦ πελωρίου ἄδυνατὸν νὰ φαν-

τασθῶ τί θά ἦτο ὁ Μικμουθὶ ἐκλείψας, τὸν ὁποῖον ἡ γῆ πλέον κατέστη ἀνίκανος νὰ συντηρήσῃ.

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἔρχεται ἐνωμένη ἄλλη. Ὅπως ἐξέλειψαν τόσα ζῶα εἰς τὴν μακρὰν τὴν ἀνυπολόγιστον πάροδον τῶν χιλιετηρίδων, ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ ἐκλείψουν καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα ἀκόμη καταδιωκόμενα, ἐκτοπιζόμενα ὑπὸ τοῦ πολιτισμοῦ, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἔχῃ ἡ γῆ νὰ προσφέρῃ ἄστυλον. Τότε, ἐνῶ σήμερον θεωρεῖται ἀπαλλαγὴ ὁ φόνος τίγρεως, ὁποῖα φροντίζει θὰ καταβῇ διὰ τὴν συντήρησιν μιᾶς μόνης ἰσως ἀντιπροσώπου τῆς φυλῆς τῆς εἰς κανὲν μουσεῖον;

Καὶ ἡ σκέψις ἐξακολουθεῖ, πηγάζει μακρὰν πολὺ μακρὴν ἀκόμη.

Ὅπως ἐξεφυλίσθησαν, ἐξηφανίσθησαν ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς τόσα εἶδη—τίς οἶδε πόσα;—ἀνικάνου πλέον νὰ τὰ συντηρήσῃ, θὰ ἔλθῃ ὥρα εἰς τὴν μακρὰν, τὴν ἀνυπολόγιστον πάροδον τοῦ χρόνου καὶ ἡ γῆ ἀνίκανος ἐντελῶς πλέον δὲν θὰ δύναται νὰ παράσχω ἄστυλον εἰς εὐδὲν τῶν τέκνων τῆς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Διὰ τοιούτων ἐρωτικῶν ἱστοριῶν, ἐὰν ἤθελον νὰ καταχρασθῶ τῆς ὑπομονῆς σας, ὦ κύριοι, ἡδυνάμην πολλὰς παραδοξιώτας καὶ ἐπαγωγούς, ἐνεκα τῶν ποικίλων καὶ ἀσυνήθων συμβαμάτων νὰ ἀναφέρω, ἀλλὰ θέλω ἀρνησθῇ εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Γολφρέδου Ρουντέλ. Ἐξῆ καὶ οὗτος κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα καὶ ἦτο ἀοιδὸς τῆς Γουασκόνης, εὐγενοῦς καταγωγῆς, κεκτημένος ἔτι τὸν τίτλον τοῦ ἡγεμόνος.

Ὅλοι οἱ προσκυνηταὶ οἵτινες ἤρχοντο ἐξ Ἀντιοχείας ἐξεθείζον τὴν ὑπεράνθρωπον καλλονὴν τῆς νεαρᾶς κομίσσης τῆς Τριπόλεως καὶ τόσῃν ἰσχύϊ εἶχον ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Γολφρέδου οἱ ἔπαινοι τῶν ρωμαίων καὶ τῶν ἵπποτῶν διὰ τὴν καλλονὴν τῆς κομίσσης, ὥστε οὗτος, χωρὶς ποτε νὰ ἴδῃ αὐτὴν, τῆς ἠράσθη μανιωδῶς καὶ ἀπελπίς τὴν ὕμνει καθ' ὅλην τοῦ τὴν ζωὴν.

Ὁραίαν τινα ἡμέραν, ἀποφασίσας νὰ τὴν γνωρίσῃ, ἐπεβίβασθαι εἰς πλοῖον, ἀλλὰ κατὰ τὸν πλοῦν βαρεῖα ἀσθένεια τοσοῦτον τὸν προσέβαλεν, ὥστε ἐτοιμοθάνατος ἐφθάσεν εἰς Τρίπολιν. Τοῦτο μαθούσα ἡ κόμισσα ἔτρεξε πρὸς συνάντησίν του, ὁ δὲ Γολφρέδος μακαρίως ὑπομειδιῶν τῇ εἶπε:

— Τοῦτο μόνον ἐπεθύμουν, Κυρία, νὰ σὰς ἴδω καὶ ἀσπαζόμενός σας ν' ἀποθάνω.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐνδοκρεὺς ἡ ὠραιότατη κυρία ἀντάλλασσε τὸ περιπαθὲς φίλημα τοῦ ἀοιδοῦ, οὗτος ἐξέπνευσεν.

Ἡ ἐνάρετος, διέταξε νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ μετὰ μεγάλῃς πομπῆς ἐν τῇ ναφῇ τῆς Τριπόλεως καὶ ἐπειδὴ ἦτο χήρα, ἐξ αὐτῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐνεδύθη τοὺς ἱεροὺς πέπλους τῆς μοναχῆς.

Καὶ ἡ ἐρχομὴ παραμυθία τοῦ φιλήματος, παραχωρηθεῖσα παρὰ τῆς προσφιλοῦς γυναικὸς πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατον ἐρωμένον μοι ἀνγκαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τοὺς γλυκυτάτους στίχους, οὓς ὁ Λεοκάδης ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα τοῦ θνήσκοντος Κονσταντίνου.

Ὁ τάλας οὗτος ὁμιλεῖ πρὸς τὴν Ἑλβίραν τὴν θεῖαν καὶ ἐξαίσιαν ἐκείνην καλλονὴν, πρὸς ἣν οὐδέποτε ἐτόλ-

μισεν οὗτος νὰ προσφέρῃ μίαν λέξιν ἔρωτος.

Ἄλλ' ἔλυσεν ὁ θάνατος ἐπὶ τέλους τὸν πρὸ πολυῶν εἰς τὴν γλῶσσάν του ἐπιβεβλημένον χιτλήν. Ὅθεν συναισθανθεὶς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀσφαλῆ προσέγγισιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἥτις τὸν ἀνθρώπον ἀποσβύνει, λαβὼν δὲ ἐκ τῆς χειρὸς ἐκείνης, ἥτις ἤτοιμαζέτο ν' ἀπέλθῃ καὶ πτὴν λευκοτάτην χειρὰ τῆς σφίγγων, εἶπε:—Ἀναχωρεῖς καὶ ἡ στιγμὴ σὲ διάζει, Ἑλβίρα, χαῖρε. Φοβοῦμαι μὴ πρὸς σὲ ἴδω ἄλλην φορὰν. Λοιπὸν χαῖρε. Σοὶ ἀποδίδω ὅσας περισσοτέρας χάριτας δύναται τὰ χεῖλη μου διὰ τὰς φροντίδας σου νὰ ἐκφράσωσιν, ἀμοιβὴν δὲ θέλει σοὶ ὁδῶσαι ἐκείνος, ὅστις ἔχει τὴν πρὸς τοῦτο ἰσχύϊ, ἐὰν ἀμοιβὴν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς παρέχῃ ὁ Θεός.—Παρίσσε ν' ἡμεῖς, τὸ δὲ σιγῆτός της πάλμωδῶς εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας ἡγωνία ἐπειδὴ τοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδία βαθέως θλίβεται, ἐν καὶ ξένος εἶνε ἐκείνος ὅστις ἀπερχόμενος ἐκφέρει τὸ ὑστατον χαῖρε. Καὶ ἀντιλέγουσα ἤθελε νὰ καύσῃ ἀπὸ τὸν θνήσκοντα τὸ ἐπικείμενον μοιραῖον τέλος, ἀλλὰ τοὺς λόγους τῆς προλαβὼν οὗτος προσέθηκε:—Ἐμπνεύσα, ὡς ἡξέεις, κ' ἐπεκαλέσθην ἐνθέρμως τὸν θάνατον, ὅστις ἐπέρχεται εἰς ἐμὲ χωρὶς νὰ μοὶ ἐμποῖ ῥόμβον, χαρμόσυνος δὲ μοὶ φαίνεται ἡ θανάσιμος αὐτὴ ἡμέρα μου. Λυποῦμαι, εἶνε ἀληθές, ὅτι διὰ παντός σὲ χάρινω Φεῦ! διὰ παντός ἀπὸ σὲ ἀπέρχομαι. Ἡ καρδία εἰς τὰς λέξεις ταύτας διαρρήγνυται πλέον δὲν θὰ ἴδω τοὺς βόθραλμούς σου, οὔτε τὴν φωνὴν σου θ' ἀκούσω! Εἰπέ μοι, ἀλλὰ πρὶν διὰ παντός μ' ἀφήσῃς, Ἑλβίρα, ἐν φίλημα δὲν θὰ μοὶ δώσῃς; Ἐν μόνον φίλημα δι' ὅλην τὴν ζωὴν μου; Εἰς τὸν ἀποθνήσκοντα δὲν ἀρνείται τις τὴν χάριν τὴν ὁποῖαν ζητεῖ οὔτε δύναται νὰ καυχῇ διὰ τὸ δῶρον, ἐγὼ ὁ ἐτοιμοθάνατος, τοῦ ὁποῖου ξένη χεὶρ σήμερον καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ κλείσῃ τὰ χεῖλη διὰ πάντας.—Ταῦτα εἰπὼν προσέκολλησε τὰ ψυχρὰ χεῖλη τοῦ εἰκετώσαν ἐπὶ τῆς λατρευτῆς δεξιᾶς τῆς. Ἐστὶ μετῴρος καὶ σύννοος ἡ ὠραιότατη γυνὴ τὸ δ' ἐκ μυρίων θεληγῆτρων ἀκτινοβολοῦν βλέμμα τῆς προσήλωσεν εἰς τοὺς βόθραλμούς ἐκείνους, ἐφ' ὧν ἔστιλβε τὸ τελευταῖον δάκρυ. Ἡ καρδία δὲν τῇ ἐπέτρεψε νὰ περιφρονήσῃ τὴν καίτησιν καὶ νὰ ἐπιδεινώσῃ διὰ τῆς ἀρνήσεως τὸ ἐπώδυνον χαῖρε, μάλιστα κατέλαβεν αὐτὴν οἷτος πρὸς τὸν πῆρωτα ἐκείνον, ὃν καλῶς ἐγίνωσκε. Τὸ δὲ οὐράνιον ἐκείνο πρόσωπον καὶ τὸ στόμα τὸ τοσοῦτον ἐπιπόθητον καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀντικείμενον οὐραίων καὶ στεναγμῶν ἡνδρῶς πλησιάζασα εἰς τὸ περίλυπον καὶ κατῳχρον ἐκ τῆς ἐπιθανάτου ἀγωνίας πρόσωπον, ἐμπλεως εὐμενείας καὶ νοκτοῦ βαθέος ἀπετύπωσεν ἐπὶ τῶν σπασμωδικῶν χειλέων ντὸ τρέμοντος καὶ ἀναρπάστου ἐραστοῦ.

Βύκολον νὰ φαντασθῇ τις, ὅτι τὸ φίλημα ἐνέπνευσε ζωγράφους, μουσικοὺς, διηγηματογράφους καὶ ποιητάς, πρὸς δὲ καὶ τὸν ὄχλον.

Αἱ ἐπὶ τοῦ φιλήματος παροιμίαι παρ' ἅπασι τοῖς ἔθνεσι πάμπολλαι εἰσὶ καὶ ὡς συχνάκις συμβαίνει μετὰ τῶν ἀντιφατικαί.

Ἀκούσατε τινὰς τούτων.

— Τρία ζῶα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες, αἱ περισσότεραι καὶ αἱ τρυγόνες.

— Φίλημα στόματος συχνάκις δὲν φθάνει μέχοι τῆς καρδίας.

— Ἡ εἰρήνη σφραγίζεται διὰ φιλημάτων.

— Τὰ φιλήματα τοῦ μισοῦντος εἰσὶ φιλήματα δηλητηριωδῶν ὄψεων.

— Ὁ φιλῶν δύο στόματα, συμβαίνει νὰ εὐρίσκῃ τὸ ἐν ὅσῳ (τούτῃστι δὲν δύναται εἰσελθεῖν ἐν ἑνὶ στόματι δύο πρόσωπα).

— Φίλημα δίδεν οὐδέποτε ἀπολλύται.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

καὶ ὑπογράψα.

Δι' ἑτέρου δὲ συμβολαίου ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1616 ἐπεκυρώθη ἡ ἀνωτέρω παρὰχώρησις, ὅπως, δηλ. ἦνε καὶ διαμένῃ αἰωνίως εἰς τοὺς ξυλουργοὺς ὁ ἀνωτέρω ναὸς, ὅστις καὶ ἔκτοτε ἐπεκλήθη Ναὸς τῆς Συντεχνίας τῶν Ξυουργῶν, διευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σώματος καὶ ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἑπιτροπῶν ἐκλεγομένων διὰ ψηφοφορίας ὑπὸ τῶν ξυουργῶν.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος συμβολαίον τοῦτο ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἐν Χριστοῦ ὀνόματι ἀμὴν 1616 μηνὶ αὐγούστου 5. Ἐνεφανίστασαν ἐνόμιον ἐμοῦ νοταρίου καὶ μαρτίρων ὑπογεγραμμένοι παρόντες καὶ σωματικῶς ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὁ ἐξαδέστας παπᾶ Πέτρος Θεριανδὸς τοῦ ποτὲ κυρ Βισίλι καὶ ἀπὸ τὸ ἕτερος ὁ μισέρ μάρκος βαρδανί, πρότος καὶ μισέρ γεώργιος ταβουλάρης καὶ μισέρ τζάνης, θάτρεστε γαστάλτι τῆς τέχνης τῆς μαραγκοσίνης κάμνοντας καὶ διὰ ὅλους τοὺς ἑτέρους μαστόρους τῆς αὐτῆς τέχνης ἀνάμεσα τοὺς ὁποίους ἐγινίκανε κρίσεις περίσας διὰ πινουλὴς τῆς ἐκκλησίας τοῦ αἰγίου Κωνσταντίνου ποὺ εἶνε σκόλα τὸν ἀνοθεν μαστόρον τὴν σήμερον διὰ νὰ λήψουν ἀπὸ κρίσεις ἐξόδων καὶ παν ἑτερο κάνουμε τὴν παρον καρτα δὲ ἀκουετζιον τρινατασιὸν μὲ ὅλες τὰς κοντιτζιόνες ποὺ ἐδοθεν κάτω θέλομε ξεκαθαρίσαι ἴγουν πέρνοντας ἐτζι τὸ ἕνα μέρος ὡσαν καὶ τὸ ἄλλο κατου ἀπὸ κάθεν λογίς πρετενσιὸν ὡπερ ποτὲ τὸ καιρὸ νὰ μὴν ἔχουν καμμία διαφορά ἢ ἀνοθεν μαστόρι ἐφχαριστοῦντε ὅτι ὁ ἀνοθεν παπᾶς κυρ πέτρος νὰ ἐφιμερέβη τὴν ἀνοθεν ἐκκλησίαν εὖς ζοίς του πέρνοντας τὰς μισὰς προσφορὰς καὶ διὰ τὰ λειτουργιστικὰ καὶ τὰ ὅσα ἔθελε εἰσβάλλει μὲ τὸ πετραχίλι του καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνοθεν κηρ πέτρου ἀδρεθὴ ἡερέας ἀπὸ δάφτονε ἢ ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀνοθεν παπᾶ ἢ καὶ τοῦ ἀδελφου του τὸ ὁ μίης βρεθούνε ἡερίς ἀπὸ τὸν μαστορον τον μακαγγόνε ἢ ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τους αὐτοὺν νὰ ἐφημερέσουν πάντοτε τ' ἀνοθεν ἐκκλησίαν μὲ ἐτοῦτο νὰ ρίζουνα λαχνοὺς τόπο εἰς τοὺς ἀνοθεν θεριανδούς ὡσαν καὶ εἰς τοὺς μαστορους ἴγουν εἰς τοὺς ἡερίς καὶ νὰ ἐφημερέβη ἕνα χρόνον ὁ καθε ἡς ἀραδκ ἀραδκ ἀνίσος καὶ ἡθαλν ἴστε περίση καὶ ἀν δὲν βρεθούνε οὔτε ἀπὸ τὴν μίαν μερίαν μὴ δὲ ἀπὸ τὴν ἄλιν νὰ ἔχουνε ἐξουσίαν ἢ ἀφτί μαστόρι νὰ βάλουν ἐφημερίους ὁπιοὺν ἡθελε τοὺς ἀρεση ὅστε νὰ βρεθῇ ὁ ἀνοθεν καὶ ἐτοῦτο νὰ ἀγρικατε ἐονίως μὲ ὁμπλιγο τοῦ ἀνοθεν παπᾶ νὰ δίνει τὸν καθε χρόνον ἀνίμερα τοῦ αἰγίου Κωνσταντίνου εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν ριχλῖα δέκα τὰ ὁποία νὰν τὰ πέρνουνε ἡ μαστόρι ἡγουν πρότος καὶ γαστάλτι διὰ νὰ κάμουν ἀνάσισις τις αὐτῆς ἐκκλησίας καὶ ἐτζι νὰ χωροστὶ ὁ πασα ἐφημερίους ὡπου πάντοτε θέλει ἴστε καὶ μὴ δίδοντας τὰ ἀνοθεν δέκα ριχλῖα νὰ μὴν ἔμπορὶ νὰ ἐφιμερέβη καὶ ἐπιδή τις αἰες μισὰς προσφορὰς τὰς πέρνι ὁ κηρ τζορτζίς μακρίς διὰ τὸ κόνισμα τῆς κυρᾶς Μυρακουλόζας ὡπου ἐβιλε εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοῦτο εὖς ζωῆς του καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ ἀπομένουν τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἡγουν στὰ χέρια τὸν ἀνοθεν μαστόρον καὶ αὐτὰ διὰ ἀνάσισις τοῦ ἀφτοῦ μονατηρίου εἰζι καὶ τὰ ἐπίλιπα πάντα ὡπου τὸ παρὸν ἔχει ἢ ἀφτί ἐκκλησία ὡσαν καὶ ἐκίνα ὡπου ποτὲ τὸ καιρὸ ἡθελε ἔχει νὰ ἡνε πάντα νικοκυρέοι ἢ μαστόρι ἢ μαραγκὶ ὡπου πάντοτε θέλουνε βρεθῇ καὶ ἀφτοῦνα διὰ ἀνάσισις τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας εἰσβάλλοντας τὸ σπῖτι ὡπου τὸ παρὸν ἐβρισκεται καὶ μὲ τὸν κίπον ὡπου ὁ παπᾶς κυρ Πέτρος Θεριανδὸς ἐταμάδεψε στὴν κάτω μερίαν τις θάλασσας δέκα ὁρίς τοῦ πλάτου καὶ τοῦ μάρκου ὅσο εἶνε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εὖς τὴν θάλασσαν μὲ ἐτοῦτο νὰ ὁρείλῃ ὁ ἀνοθεν παπᾶς νὰ χαλάει τὸ αὐτὸ σπῖτι καὶ νὰ τὸ χτίσῃ στὴν κάτω μερίαν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐτοῦτο νὰν τὸ κάμῃ ὡποτεν ἢ ἀνοθεν μαστόρι ἐθέλωνε πακρίνι τὴν ἐκκλησίαν μὲ ὁμπλιγο ὅλον τῶν μαστόρων νὰ δουλεύουν εἰς τὸ αὐτὸ σπῖτι σὲ ὅτι

ἀπαρθενέβι τῆς τέχνης τους χάρισμα δάνοντας περὶ ὁ παπᾶς τὴν ξυλείαν καὶ ὅτι ἦνε χραιζόμενο ἐπιδή, ἢ μαστόρι νὰ μὴν χροστοῦνε μόνον τὸν κόπον τους τὸ ὅπιο σπῖτι καὶ τόπο ὡπου ἀνοθεν ἵπαμε νάνε καὶ διαμένι πάντοτε καὶ εἰς τὸν ἀνοθεν παπᾶ κυρ Πέτρον θεριανδὸν καὶ πρὸς πάντες τοὺς κληρονόμους διαδόχους αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξουσίαν τους κάνοντας ἱεδαῶτα ἢτι δὲν θέλουν καὶ βούλονται μὴ ἀπὸ τινος ἐναντιούμενοι ἀμὴ καὶ μὲ τὸ χοράφι πινυκίου ἐνοῦ ὡπερ εὑρίσκετε εἰς τὸ κλῖσμα νὰ διαμένι καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνοθεν ἡερέος καὶ πρὸς πάντας τοὺς κληρονόμους διαδόχους αὐτοῦ μὲ ἐτοῦτο ὅτι τὰ δέκα ριχλῖα ποὺ ἀνοθεν ἡπαμε νὰ ὁρείλῃ νὰ δίδι τὴν καθε χρόνο ὁ ἐφιμερίους λέμε ὅτι νὰ τὰ δίδουν ὡστε ποὺ στέκι τὸ κόνισμα τῆς κυρᾶς τῆς μηρακουλόζας εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀνίσως καὶ τὸ παρὸν νὰ μὴ χροστὶ πλῖον ὁ ἐφημερίους νὰ τὰ δίδι καὶ ἀνίσως καὶ ποτὲ τὸ κερὸ ἡθελε πιράζι κανίς τὸν ἀνοθεν μαστόρον διὰ τὴν ἀνοθεν ἐκκλησίαν ἢ διὰ κανένα ποστατικὸ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας νὰ χροστὶ ὁ ἀνοθεν παπᾶ Κυρ Πέτρος μὲ τοὺς κληρονόμους διαδόχους ἡνε ἡερίς ἢ δὲν ἦνε μαζί μὲ τοὺς μαστορους ὅλους νὰ ζοδιάσουν τὰ μισὰ καθε μερίαν διὰ νὰ διαφεντεύουν τὰ δικαιώματά τις ὡθεν χραιστὶ ἡς ὑπόσχεσις τα καλὰ τους μενοντας πάντα ἢ αὐτὴ ἐκκλησία ἡς τὴν ἐξουσίαν τις σκόλας τον αὐτὸν μαστορον δια νὰ παγενη παντα ὡμπος ἀπο διαδοχὴ ἡς διαδοχὴ καὶ οὗτος ἡς μαρτιρίας σὲ μάρκος ραφτοποῦλου καὶ σ. Νικολὸς δοξας ἢ ὡπί θάλουν ἡπογράψι καὶ διὰ νὰ μὴν ἡζεβρι νὰ γραψι ὁ ἀνοθεν δόξας ἐβάλαμε μαρτιρία τὸν εἰς σ. μάρκο μπάλτσαμο δοτορ καὶ θέλει υπογράψι.

Μάρκος Μπαλσαμος μαρτυρὸς ἀνοθεν

Μάρκος ραφτοποῦλος μαρτιρὸς ἀνοθεν

Παπᾶ Πέτρος Θεριανδὸς δεδεώνω τανοθεν (2)

(ἔπεται συνέχεια)

ΔΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Η ΦΗΜΗ

Πάντες βεβαίως θὰ παρατηρήσατε, ὅτι εἰς πλεῖστα τῶν καμνήων κοσμημάτων καὶ ἐμβλημάτων πρωταγωνιστοῦσιν αἱ περιστρεφαί, ὡς σύμβολον ἀγνῶν ἐρώτων. Ἡ ἀθωότης τοῦ πτηνοῦ τούτου εἶνε παροιμιώδης, δὲν εἶνε δὲ μικρὰ ἢ τιμὴ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν πρὸς αὐτὸ, ἀφοῦ καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἱερῶν θεσιαστηρίων μας, παρουσιάζει τὸ Τρίτον πρόσωπον τῆς Ἀγίας Τριάδος (*) ὡπερ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ «ἠνεώχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοὶ καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαίνον ὡς περὶ περιστρεφάν.» Ἡ δὲ περιστρεφά, κατὰ τοὺς πηολιαστάς, ἦτο παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις σύμβολον εἰρήνης, ὡς πτηνὸν ἀκακὸν καὶ ἡμερον.

Ὅτι τὸ πτηνὸν τούτο ἦτο ἱερὸν καὶ παρ' ἀρχαίοις οὐδεμίαν ἀμφισβησία, ἀφοῦ ὁ Ὁμηρος λέγει ὅτι αἱ περιστρεφαὶ ἀνέλαβον τὴν φροντίδα τῆς τροφῆς τοῦ Διὸς καὶ αὐταὶ ἦσαν αἱ θεραπαινίδες τῆς τραπέζης του.

Αἱ περιστρεφαὶ ἦσαν προσέτι τὰ ἱερὰ πτηνὰ τῆς Ἀφροδίτης ὡς ἀρεσκόμενα εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ ὡς πολύτοκα ὄν-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(2) Πράξεις 20, 6. Γεωργ. Γρατζή (δ. 3. 65)

παρὰ τῷ Ἀρχιεπισκοπῇ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
(*) Κατὰ τὴν ἑ' Σύνοδον πρέπει νὰ ζωγραφῆται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἰδει περιστρεφᾶς ἀετοῦ καὶ τὰς βεβαίως καὶ ὁ Δαβὶδ. (σελ. 655 τῆς Δωδεκαβίβλου.)

τα, τὸ κράτος τῶν ὁποίων ἐνομιζέτο διεγερτικόν. Ἡ ἀρχαία τέχνη παρίστα τὰ πτηνὰ ταῦτα προσδεσμένα ἐκ τοῦ ἄρματος τῆς Θεᾶς ἐνίοτε δὲ κρατούμενα ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς, κατὰ δὲ τὴν μυθολογίαν ἡ Ἀφροδίτη ἠρέσκετο νὰ μεταμορφοῦται εἰς περιστέρων. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Φιλοστράτου, οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι ἡμῶν προσέφερον λατρείαν εἰς τὰς περιστέρας καὶ δύναντο μαντικὴν ἀπέδιδον εἰς αὐτάς. Κατ' αὐτὸν ἡ περιστέρα τῆς Δωδώνης προσμάντευε, αὕτη ἦτο κατεσκευασμένη ἀπὸ χρυσῶν καὶ προσηρμοσμένη ἐπὶ δρυὶς, περιστοιχίζετο πάντοτε ἀπὸ ἀναριθμητὰ προσώπα, ἅτινα ἐπορεύοντο πρὸς αὐτὴν ἐξ ἀπάτης τῆς Ἑλλάδος πότε μὲν διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν αὐτῇ, πότε δὲ διὰ νὰ τὴν συμβουλευθῶσιν. Ὁ Σοφοκλῆς λέγει, ὅτι ἡ περιστέρα τῆς Δωδώνης προὔμάντευεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸ τέλος τοῦ βίου αὐτοῦ. (**)

Κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν οἰωνοσκοπίαν, ἡ περιστέρα ἐνομιζέτο κίςτος. Παρ' ἡμῖν ἐπεκράτει καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐπικρατεῖ παρὰ τισι ἡ συνήθεια νὰ παραθέτωσιν εἰς τοῦ νεογνῶντος ὡς πρῶτον φωνητὸν μετὰ τὴν τέλει τοῦ μυστηρίου ζεῦγος περιστέρων. Κατὰ δὲ τὴν οἰκοδόμησιν τῶν οἰκῶν ἐπὶ τῶν θεμελίων συνειθίζουσιν νὰ θύωσι ζεῦγος λευκῶν περιστέρων (ἄχολα περιστέρια), ὡς λαϊκῶς ἀποκαλοῦται ἔχοντες τὴν πρόληψιν ὅτι ἡ οἰκοδομουμένη οἰκία στοιχειώμεται.

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο παρ' ἅπασιν σχεδὸν τοῖς ἔθνεσιν εἶναι τὸ σύμβολον τῆς γλυκύτητος, τῆς ἀθωότητος, τῆς σταθερότητος καὶ τῆς εἰρήνης· καὶ ὅμως ἡ φήμη ἢ χάρις εἶνε φήμη ἀδίκος καὶ οὕτως εἰπεῖν ὑπεξαίρετός.

Ἐγὼ ἀγαπῶ τὰς περιστέρας, διότι εἶναι ὥρατα καὶ χαριτωμένα πτηνὰ. Ἀπ' οὗτο ὁ φοβερός σεισμός τῆς 5 Ἀπριλίου 1893 κατέρριψε μίαν διόκληρον μεγάλην πλευρὰν τοῦ τοίχου τοῦ γραφείου μου, τὴν πρὸς τὸν μεγάλον περιστέρεωκα τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Κομούτου, ἔθελον ἐνδιαθῶνται πλέον ἰσως τῶν ἑκατὸ τῶν πτηνῶν τούτων, συνῆψα φιλικὰς σχέσεις μετ' αὐτά. Ἐρχονται περὺγίζοντα ἐντὸς τοῦ γραφείου μου, κάθονται ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν, πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν βιβλίων καὶ μετὰ λαιμαργίας καταδροχθίζουσι (καίτοι καλῶς τρεφόμενα) τὰ κλωνία τοῦ ὄρου τοῦ ἢ τοῦ σίτου ἅτινα ἐκείνους ὡς φίλος τοῦ ῥίπτω, χάρις δὲ εἰς τὴν σύμπτωσιν ταύτην τὰ ἐμελέτησα, τὰ ἐγνώρισα κατὰ βάθος καὶ νομίζω ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρίνω περὶ αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ πτηνὰ ταῦτα ἔχουσι πάθη, ὁρμὰς καὶ ἐλαττώματα ἅτινα ἐπιδεικνύουσι κρύπτουσιν ἀπὸ τὰ ὅμοια τῶν ἀνθρώπων, μετὰ ὅλας δὲ τὰς φιλικὰς μετ' αὐτὰ σχέσεις μου, ἐδειξαν μέχρι τοῦ νῦν δυσπιστίαν τινὰ ἢ φόβον πρὸς ἐμὲ, ἠναγκάσθην ἢ μᾶλλον ἐσχον τὴν ὑπομονὴν ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους καὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς νὰ κατοπτρεύσω αὐτὰ ἐκ τινος ὁπῆς ὅπως ἀσφαλέστερον καὶ καλλίτερον τὰ μελετήσω.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε παρατηρήσεών μου, δύναμαι ἀπροκαλύπτως νὰ εἰπω μετὰ τοῦ κ. Caccianiga ὅτι τὰ πτηνὰ ταῦτα εἶνε φύσει ταραχώδη, ζηλότυπα, ἀπιστα, ἀκόρεστα, ἐγωϊστικά καὶ φιλεριστικά εἰς ἄκρον. Παρατήρησα καὶ ἐγὼ ὡς αὐτὸς μετὰ προσοχῆς τοὺς γάμους των, τὰς μοιχίας των, τὰς θωπείας των καὶ τὰς συζυγικὰς μεμψιμοιρίας των. Τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶνε τόσο ἀνέρεστα καὶ τόσο ἐγωϊστικά, ὥστε καίτοι ἔχουσιν ἐνώπιόν των ἀφθονίαν τροφῆς δὲν ἀνέχονται ἄλλους συντρόφους, τὰ πάντα θέλουσιν δι' ἑαυτὰ, ἂν δὲ ὁμοίον των πλάσμα πλησιάζῃ ταπεινῶς ἢ νὰ φάγῃ κλωνίον τι μεμακρομένον, γογγίζουσιν, ἀγρίως ἐπιτίθενται κατ' αὐτοῦ τὸ συλλαμβάνουν διὰ τοῦ ῥάμφους των ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸ ἀποδιώκουν· ἐὰν

δὲ συμβῇ ὥστε τὸ ἀποδιωκόμενον καὶ τυπτόμενον νὰ εἴσῃ τὴν αὐτῆς δυνάμει καὶ τοῦ αὐτοῦ θάρρους μετὰ τὸ ἐπαρροῦν κατ' αὐτοῦ, κτυπῶνται ἀμφότερα ἐπὶ μακρὸν διὰ τοῦ ῥάμφους καὶ τῶν πτερύγων των, ἀποτυλίχονται μέχρις οὗ ἐν τῶν δύο ὑποχωρήσῃ.

Ἐυκόλως ἐρωτεύονται τὰς συζύγους τῶν φίλων των πρὸς ἃς μετ' ἐρωτικῆς ὄντως χάριτος ὑποκλίνονται διερχόμενα, ἃς παρκαλοῦσθαι μετ' ἐπιμονῆς καὶ καταβασταρίζουν, μετὰ ἱλίας περὶ αὐτῶν ἐρωτοτρόπους περιστροφάς, ἐὰν αἱ ὄντως πολιορκούμεναι σύζυγοι ἀπαπειραθοῦν φυγὴν οἱ φίλοι δόνοι ἐραστὰί τρέχουσιν ὁπισθεν αὐτῶν μουρμουρίζοντες τίς ἴδε ὁποῖας ἐρωτικὰς ἐκφράσεις, δειλαστικὰς ὑποσχέσεις καὶ κηρύπματα μέχρις οὗ τὰς σαγινεύσωσιν.

Ἄν ὁ σύζυγος δὲν εἴναι ἡλιθίος καὶ ἐννοήσῃ τὸν κίνδυνον τῆς ἀποπληνῆσεως τῆς συζύγου του, ἀναψύονται μάχαι λυσσώδεις μετὰ τῶν ἀντιζήλων ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀγνὴν περιστέρων (ἂν ἀπεδέχθῃ τὸν προπορόμενον αὐτῇ ἐρωτὰ) δοθείσης εὐκαιρίας νὰ παραδοθῇ εἰς ὃν ἐραστὴν τῆς ἀποφύρουσιν τὴν ἐπιβλεψὶν τοῦ ζηλοτύου τοῦ συζύγου τῆς.

Πῶς κατωρθώσαν τὰ πονηρὰ αὐτὰ πτηνὰ νὰ ἐξαπατήσωσι τόσας γενεὰς καλλιτεχνῶν καὶ θειολόγων ὥστε νὰ ἐκμεχθῶσιν αὐτὰ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀγχιότητος καὶ τῆς γλυκύτητος, τὸ σύμβολον τῶν συζυγικῶν ὡτῶν, τὸ ἐμβλημα τῶν ἐραστῶν, ἡ ἀπεικόνισις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἐπὶ πλέον δὲ ἡ παράστασις τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω.

Ἄλλ' ἡ καλὴ φήμη δὲν ὑπεξηρήθη δυστυχῶς ὑπὸ μόνων τῶν περιστέρων· ἐν βλέμμα περὶ ἡμῶν ἀρκεῖ νὰ μᾶς πείθῃ ὅτι πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν πτηνῶν τούτων ἀπαντᾷται συχνάκις καὶ ἐν τῷ κοινωνικῷ ἡμῶν βίῳ. Ὁ κόσμος δυστυχῶς ἀρέσκειται εἰς τὴν πλάνην καὶ εὐκόλως ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τῶν προτύπων καὶ πραγμάτων, ἀποδείξεις δὲ, ὅτι πολλοὶ καὶ πολλὰ χεῖρουσι καλὴν τινα φήμην ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἡ περιστέρα, ἐνθ', ὡς εἴ-ομεν, ἡ φήμη των αὐτῇ ὄχι μόνον ἀδίκος εἶνε, ἀλλὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία κοινωνικὴ ὑπεξαίρεσις.

Ζάκυνθος.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΦΥΣΙΣ

Ὅποιος σκέψῃ διεγείρει εἰς τὸν φιλόσοφον ἢ θεὰ μεγαλοπρεποῦς τινος δάσους καὶ ἰδίως κατὰ τὸ φθινόπωρον ὅτε τὰ δένδρα ἀπεκδύνονται τοῦ κοσμήματος αὐτῶν καὶ τὰ φύλλα καταπίπτουσιν, ὅπως ἄλλ' ἂντ' ἄλλων ἀναβλαστήσῃ κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔαρ. Ἡ φύσις ἅπασα κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους ἀποβάλλει τὸ θελκτικὸν αὐτῆς μεδίαμα καὶ τὸ πᾶν προαγγέλλει τοὺς ἐπερχομένους ὕετους. Ἡ τάξις τῶν ὥρων τοῦ ἔτους καὶ αἱ κατ' αὐτάς παρατηρούμεναι μεταβολαὶ τῆς φύσεως ἐξαγγέλλουσιν εἰς τὸν κόσμον τὴν ὑπαρξίν ὑπερτάτου τινὸς ὄντος, δυναμένου νὰ συγκρατῇ τὴν ἄπειρον ὕλην τοῦ κόσμου καὶ νὰ καταναγκάσῃ αὐτὴν νὰ βαδίξῃ νόμους ἀμεταβλήτους καὶ ἀσφάλους. Τὰ ἀναβλαστήοντα ἐν τοῖς κήποις ἄνθη, τὰ σπλίνδοντα ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων φυλλώματα τῶν δένδρων, τὰ διερχόμενα τὸν οὐρανὸν νέφη καὶ ἡ ἄπειρος πληθὺς τῶν κοσμοῦντων τὸν οὐρανὸν ἀστέρων πάντα ταῦτα διδάσκουσι τὸν ἄνθρωπον, ὅτι ὁ πλανήτης ἐν ᾧ διαμέ-

(**) Dictionnaire de la Fabel Colombe pag.360.par Noël.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ (*)

νει ἐστίν, ὡς κόκκος ἄμμου παραβαλλόμενος πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἀστέρων, τῶν κοσμοῦντων τὸν οὐράνιον θόλον. Ὁταν τὸν ἐντομον ἱπτάμενον βομβῇ περίξ ἡμῶν εἰπαναλαμβάνον καὶ ἐκδηλαῖν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Πλάστου αὐτοῦ, ὅταν ὁ λέων ὠρύηται ἐν μέσῳ τῶν ἀγρίων ζώων, καὶ τὸ πτηνὸν διὰ τοῦ ποικίλου αὐτοῦ πτερυγήματος ᾄδῃ, ὅταν μυκάται ὁ κεραυνὸς ἀγρίως ἐν τοῖς νέφεσι καὶ ἡ γῆ σείηται ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ καπνῶν καὶ ἀναθυμιάσεων, ὅταν καταπίπτῃ ἐν σιγῇ ἡ χιὼν καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων· ὅταν ἡ ὀργὴ τοῦ χειμῶνος διαδέχεται τὰ κάλλη τοῦ θέρους· ὅταν τὰ σοιχεῖα τῆς φύσεως συνταράσσονται ὑπὸ θυελλῶν, τότε μόνον ὁ ἄφροντις καὶ μάταιος ἄνθρωπος ἐρωτᾷ τίς ἐποίησε πάντα ταῦτα; Τίς ἔδωκεν εἰς τοὺς χειμᾶρους τοσαύτην δύναμιν, τοσαύτην μανίαν καὶ χαράν; Τίς ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ κεραυνοβολεῖν καὶ συνταράσσειν ὡκεανούς τε καὶ θαλάσσας; Ἐπλάσθη δὲν λογικὸν ἐν τῷ κόσμῳ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, ἐτίθη ὡς μάρτυς ἐν τῷ κέντρῳ τῶν θαυμαστῶν τούτων ἐν τῇ φύσει μεταβολῶν καὶ ὅμως ὁ μάρτυς οὗτος τῶν τὴν ὑπαρξίν καὶ παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ ἐξαγγελλόντων φαινομένων ἡμφίβαλλεν, ἡρνήθη, οὐκ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεόν. «Ἀπαντες ἐσμέν ὀφρανοί, ἔλεγέ τις τῶν Ἀγγέλων ποιητῶν, οὔτε ἐγώ, οὔτε σὺ ἔχομεν Θεόν.» Ἐν τῇ υπερβολικῇ αὐτῶν μανίᾳ τολμῶσι πολλάκις πολλοὶ ν' ἀποκαλῶσιν ἑαυτοὺς ἀθέους χωρὶς καὶ νὰ στρέψωσι τὰ ἑαυτῶν βλέμματα εἰς τὴν περικυκλοῦσαν αὐτοὺς φύσιν καὶ νὰ θαυμάσωσι τὸ μεγαλοπρεπές αὐτῆς θέαμα ἐν τινι δάσει. Διὰ τί τάχα καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἄθεος ἀρνείται ἐγγράφως ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ δὲν καταπίπτει κεραυνὸς ἵνα εἴπῃ αὐτῷ ὑπάρχει Θεός; ἢ ἡ οἱ ἐκ τῶν ὁρέων καταπίπτοντες χειμᾶρροι δὲν διαχέονται πλησίον αὐτοῦ ὅπως ἀναγγεῖλωσιν αὐτῷ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ εἰς ἄλλους μόνῃ ἢ ἐν σιγῇ θανάτου καταπίπτουσα χιὼν δύναται νὰ διεγείρῃ τὸ αἶσθημα τοῦτο; Τὸ πᾶν σιωπᾷ εἰς τὴν βλασφημίαν τοῦ ἀθέου καὶ ἰσως ἡ ἀδιαφορία αὕτη, ἡ σιωπηλὴ αὐτῇ μεγαλοπρέπεια τῆς φύσεως καὶ τοῦ Θεοῦ αὐταὶ μόναι ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν βλασφημίαν, φοβερώτερον πάσης ἐκφράσεως. Ἐὰν μία μόνῃ φράσει ἀθέου κοῦκ ἐστὶ Θεός» διατάραττε τὴν ἁρμονίαν τῆς κτίσεως, ἡ ἐπέσυρε τοὺς κεραυνούς τοῦ οὐρανοῦ, τότε ἡ βλασφημία θὰ ἐθριάμβευεν, ἐνῶ ἡ συνήθης σιγὴ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης καὶ ἀπάντων τῶν μαρτύρων τῶν πράξεων τῶν ἀθέων διδάσκουσι τὰς ὑπερηφάνους καρδίας τὴν ἀσημότητα αὐτῶν ἀπέναντι Ἐκείνου, οὗτος ἡ μακροθυμία ἐστὶν ἀνάλογος τῶν ἑαυτοῦ ἔργων καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἐξαγγέλλεται ὑπὸ σύμπαντος τοῦ κόσμου.

B. A.

Εἰς τὴν Φωτογραφίαν τῆς....

Στὸ σκηνοστάσι μου ἀψηλὰ ἔχω καὶ σένα βάλει...
κατάστρεψα σὲν Παναγιά, στὰ χέρια τῆς ἐπάνω.
Καὶ βλέπω κάλλη οὐράνια καὶ τὰ δικά σου κάλλη
καὶ ἐμπρὶς σὲ δρῶ βασιλισσες τὴν προσευχὴ μου κάνω.
Γειτόνευα δρῶ ἀδελφεός, τὴν Παναγιά καὶ σένα
Καὶ κρίνου; δρῶ, τὸ γήινο καὶ τὴ γλυκιά παρθένα.

Γ...

Ἐλθέ, νεᾶνις, φύγωμεν τῶν πόλεων τὸν κρότον,
Μακράν τῶν ἀναπνεύσωμεν ἀέρα καθαρὸν,
Ἐκ τῆς πνοῆς ἀμόλυντον ἀρχόντων καὶ εἰλωτῶν,
Ἐκ τοῦ θορύβου ἄσπιλον παθῶν αἱματηρῶν.

Τὸ κύμα λάμπει ἥρεμον· πνοὴ ζεφύρ' οὐρία
Θωπεύει τοῦ δελφίνος μας τ' ἀνήσυχα πλευρά.
Πρῶτος ὁ Ἔρως· θὰ πληροῖ ἡ Τέρψις τὰ ἰσία
Καὶ ἡ Ἐλπίς τὸν οἶακα θὰ σρέφῃ ἐν χαρᾷ.

ὦ! μόνον εἰς τὸ πέλαγος, ἐπάνω τῶν κυμάτων
Τὸ ἄωτον γενόμεθα ζωῆς ἀληθινῆς,
Ἐκεῖ ὁ νοῦς ἐλεύθερος ματαίων φαντασμάτων
Εἰς σκέψεις μόνον αἵρεται μεγάλας, εὐγενεῖς.

Ἵπάγωμεν, τὸ ἄστατον ὅπου μᾶς φέρει κύμα,
Ἄστατου τύχης παίγνια, ἀρκεῖ ν' ἀκολουθῇ
Ὁ Ἔρως τὸ πλανώμενον ψυχῶν ὀλβίων βῆμα,
Καὶ ὅλ' ἡ φύσις καθ' ἡμῶν ἄς ἀναστατωθῇ

Ἀρκεῖ εἰς τῶν βλεμμάτων σου τὸ κάτοπτρον τῶρατος
Ν' ἀντανακλάται πάντοτε γαλήνη καὶ χαρὰ,
Ἀρκεῖ ἐκ τῶν πυρίνων σου καὶ μαγικῶν χειλέων
Αἰσθήματα νὰ βέωσιν ἀγάπης τρυφερά.

Μακράν, μακράν εἰς ἔρημον παράλιον, φιλότατη,
Ὅπου δὲν φθάν' ὑπάγωμεν τοῦ κόσμου ἡ βοή,
Ὅπου τὸ τέρας τὸ συγγόν τοῦ Φθόνου δὲν φρυάττει
Καὶ ρέει ὡς ρυάκιον ἀνθρώπος ἡ ζωή.

Ἵπὸ καλύβην ταπεινὴν ἀνάκτορα ἐγγύς σου
Ἀτάραχοι τοῦ μόχθου μας τὸν ἄρτον τὸν ξηρὸν
Θὰ τρώγωμεν, γλυκύτερον ποικίλων ὀψων Κροίσου,
Θὰ πίνωμεν ἀμβρόσιον ἐκ τῆς πηγῆς νερόν.

Τραχείας δὲν θὰ κρούωμεν σκληρῶν ἀρχόντων θύρας,
Οὐδὲ θὰ ταπεινούμεθα πρὸ σοβαρῶν βλακῶν,
Οὐς παίζουσα ἀνύψωσεν ἡ εὐνοία τῆς Μοίρας
Κ' ἐπλήρωσε τὸ πνεῦμά των καπνῶν τυραννικῶν.

Ἐλθέ, νεᾶνις... Διὰ τί τὸ ὄμμα σου δακρύει
Καὶ ἄνευ ἀποφάσεως ὁ ποῦς σου προχωρεῖ;
Τί πρὸ τοσούτου ἔρωτος νὰ σὲ κλονίσ' ἰσχύει;
Δὲν μεταβάλλουν εὐγενῇ καρδίαν οἱ καιροί.

(*) Τὸ παρὶν ποίημα ἐλήφθη ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς τοῦ διακεκριμένου ποιητοῦ καὶ συνεργάτου τῶν "Μουσῶν" κ. Παν. Ματαράγκα, ἧς ἡ ἐκδοσις, ὡς λίαν εὐχαρίστως μανθάνομεν, δὲν θέλει βραδύνει καὶ οὕτω καὶ τρίτος τόμος ἔργων, τιμῶντων τὸν νεώτερον ἡμῶν Παρνασσὸν θέλει προσεθῇ εἰς τοὺς προσεκδοθέντας δύο, οἵτινες νέους ἡμέτερον ποητικὸν ὀρίζοντας καὶ τοσούτων ἡξιώθησαν ἐπαίνοιον παρὰ πάντων τῶν δυναμένων ἐν εὐκαίᾳ τιμῶσαι προΐοντα ἐξειδικασμένης εὐαισθησίας καλλιτείας καὶ ποιητικῆς δυνάμεως.

ΤΑΚΟΒΑΤΕΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἐν τῇ ψυχῇ μου πέλαγος θά εὖρης αἰσθημάτων
Θ' ἀντλήσῃ εἰς ἀνεξάντλητον ἀγάπης ποταμὸν,
Θὰ εἶς ἡ μὲν σκέψις μου μέχρι σιγῶν ἐσχάτων
Ὁ μόνος μέγ' ὕψατων μου πόθος γλυκὺς σιγῶν.

1876

Π. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ

ΘΑ ΓΥΡΙΣΗΣ;

(Εἰς τὸν θάνατον τῆς Ο.Τ.Φ.)

Ἄν τὸ χειμῶνα τὰ πουλιὰ
τὸ λάλημα ἀφίνουν
κι' ἄλλη γυρεύουνε φωλιά
γλυκεῖα ζεστὴ νὰ μείνουν,
μὰ σὰν οἱ πρῶτοι ζέφυροι
φιλήσουν τὰ λουλούδια
γυρίζουνε χαρούμενα
κι' ἀρχίζουν τὰ τραγούδια.

Τὰ λουλουδάκια ἡ παγωνιά
τὰ γένει, τὰ μαραίνει,
τὴ νιὰ τους κρύβουνε ζῶν
στοὺς σπόρους φυλαγμένη
καὶ σὰν χρυσὰ τῆς ἀνοιξίς
τὰ νιὰτ' ἀνασηθούνε,
θενὰ τὰ ἰδοῦμε ὡμορφίε
καὶ μύσχους νὰ σκορποῦνε

Πές μου καὶ σὺ, κυροῦλά μου,
θενὰ γυρίσης πάλιν
σὰν τὰ λουλούδια, τὰ πουλιὰ
στοῦ κόσμου τὴν ἀγκάλην;
Σὲ Ἀπριλιοῦ χαράματα
μ' ἀέρι μυρωμένο
ἢ μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
τὸ μάϊ νὰ σὲ προσμένω;

Ἀλλοίμενον! Δησμώνησα
τὸ νεκροφιλήμα μου
ς' ἀγύριγο ταξεῖδι σου...
καὶ χάνω τὴ χαρὰ μου

Ληξούρι. 1883

Η.Α. ΤΣΙΤΣΕΛΗΣ.

ΣΚΕΨΙΣ

Ἄν ἡ τύχη μοῦ χάριση
Συγγραφέα μου Σέ, κυροῦ,
Τότε, ἀγάπη μου, βέ νάχω
Πάντοτε γλυκεῖα χαρά.

Τί ζῶν καὶ εὐτυχία

Καὶ γλυκόθερμα φιλία
Ποῦ 'θελε χαρ' ἡ ψυχὴ μου
Στὴ χρυσῇ σου ἀγκαλιά!

Μακριὰ τότε κάθε πόνος

Κάθε δάκρυο καὶ παλμός
Κάθε στεναγμός καὶ λαύρα
Κάθε λύπη καὶ καῦμός.

Μακριὰ κάθε καρδιοχτύπι

Μακριὰ κάθε μαρασμός
Μόνον τότε θὰ μὲ φθείρη
Τοῦ θανάτου ὁ χωρισμός.

Β.Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΩ ΦΙΛΩ ***

Ὅταν χαίρη ἡ καρδιά σου
Ὅταν κλαῖς, ὅταν λυπᾶσαι
Πές μου τάχα ἐνθυμᾶσαι
τὴ φιλία μας ποτέ;

Πές μου, φίλε, ὅταν ἡ μνήμη
περασμένα σοῦ θυμᾶν
στὴ καρδιά σου ξυπνάει
τὴ φιλία μας ποτέ;

Ἡ λησμώνησες τὰ χρόνια
ποῦ οὐράνια φιλία
ἔβανε θερμὰ σὲ μία
ταῖς δικαῖς μας ταῖς ψυχαῖς;

Πλὴν τί λέγω; ἀφοῦ ξεύρω
πῶς ἀληθινὴ φιλία
τὴ δική σου τὴ καρδιά
δὲν ἐθέρμανε ποτέ;

X.

Ζάκυνθος 21 Φεβρουαρίου 1894

ΩΣ ΠΟΤΕ;

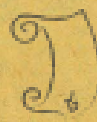
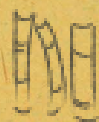
Ὡς πότε, ἀγάπη μου γλυκεῖα, θὰ ζοῦμε χωρισμένοι
Καὶ θ' ἀγαπιώμαστε κρυφὰ; ὡς πότε, φῶς μου, ξένοι

Θε νὰ λεγόμεσθε, ἐνῶ λατρεύοντ' ἡ καρδιαίς μας
Καὶ χωριστὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ ζήσουν ἡ ψυχαίς μας;

Ὡς πότε, ἐλπίδα μου χρυσή, θὰ ζῶς χωρὶς ἐμένα
Κ' ἐγὼ ποῦ χάνουμαι γιὰ σέ, θὰ ζῶ χωρὶς εσένα;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ**

— Παραιτηθέντος του πρίγκηπος Γλάδστωνος, ἄτε πᾶσχοιτος τοὺς ὀρθοκλῆτες, προσεκληθὲν ὅπως σχηματίσῃ κυβερνήσιν ὁ λόρδος Ρόζερυ. Ἀπερχόμενος μετὰ ἐξηκονταετῆ ὑπηρεσίαν ὁ Γλάδστωνος ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων.

— Ἡ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ συζήτης ἤρχισε τὴν παρελθ. Τετάρτην καὶ θέλει ἐξακολουθήσῃ κατ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ταύτην, ἀπορριφθέντος τοῦ περὶ παρακρατήσεως νομοσχεδίου τῆς σταφίδος.

— Ἦρχισαν κατ' αὐτὰς κυκλοφοροῦμενα ἐν Ἀθῆναις τὰ νέκ' ἐκ νικελίου εἰκοσάλεπτα. Ἡ ἀναλογία τῶν νικελίων νομισμάτων εἶνε 0,85 χαλκοῦ καὶ 0,25 νικελίου. Μεχρὶ τέλους Μαρτίου ε. ε. θὰ εἶνε εἰς κυκλοφορίαν 20 λεπτὰ μὲν 100,000 10 λεπτὰ δὲ 300,000 καὶ πεντάλεπτα 200,000. Ὁ πρῶτος κομίσας ἐνταῦθα ἐκ νικελίου 20 λεπτὰ εἶνε ὁ λοχαγὸς τῆς οἰκονομίας κ. Ι. Μουζάκης, ὅστις ἀφίκετο ἐνταῦθα τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν.

— Αἱ ἐορταὶ τῶν Ἀπόκρων διήλθον καὶ ἐφέτος, ὡς πάντοτε, ἐν ἀδιαπίπτῳ εὐθυμίᾳ καὶ ἐν τάξει παραδειγματικῇ. Παντοῦ, εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς λέσχας, εἰς τὰς συναναστροφὰς παρατηρήθη ἡ ζωηρότης ἐκείνη τῶν διασκεδάσεων, ἥτις εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν λαοῦ εὐθύμου, ὁποῖος ὁ ζωὴν λαός. Δυστυχῶς καὶ τοῦτο διὰ τὴν μὴ ὑπάρξιν χαρὰς ἀμέτοχος λύπης, ὁ θάνατος τῆς νεάνιδος Ἑλένης Καρύδης, ἀποθανούσης αἰφνιδίως ἐκ συγκοπῆς κατὰ τὸν γορὸν ἐν τῷ συλλόγῳ «Λομβάρδος» ἕνεκα προηγούμενης αὐτῆς παθήσεως, προῦξεν ὅχι μικρὰν ἐντύπωσιν, ἕνεκα τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου δι' ἡμᾶς τραγικοῦ συμβάντος.

— Ἐν ἐκ τῶν πρωτίστων καὶ σοβαρῶν ἀντικειμένων τὸ ὅποιον ἀνάγκη ἡ Ἀστυνομία νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν εἶνε καὶ ἡ πυρκαϊά, ἥτις δι' ὀλίγας στιγμὰς ἀφαιροῦσα τὴν κατάστασιν τοῦ ιδιοκτῆτου ἀποκαθιστᾷ αὐτὸν ἐντελῶς ἐνδεή. Τὴν ἀνάγκην ταύτην ἀναγνωρίζαν καὶ τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς χωροφυλακῆς, διατάξεν, ἵνα οἱ καταταχθέντες καὶ ἐν ὑπηρεσίᾳ διατελοῦντες ἀστυφύλακες ἐκγυμνασθῶσιν εἰς τὴν πυροσβεστικὴν, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἀφικομένου ἐνταῦθα τοῦ λοχίου τοῦ πυροσβεστικοῦ λόχου Μιχ. Γούναρη ἐξητήθησαν καὶ ἐλήφθησαν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας αἱ παρὰ τῇ Δημορχίᾳ πυροσβεστικαὶ ἀντλῖαι καὶ τὰ λοιπὰ πυροσβεστικὰ ἐργαλεῖα. Ἡ ἔλλειψις αὐτῆς ἡτο ἀπολύτως ἀνγκαίᾳ, διότι ἀπὸ τινων εἰδῶν δυστυχῶς παριστάμεθα μάρτυρες συνεχῶν πυρκαϊῶν καὶ ἐν ἐκείνῃ μόνον τῇ στιγμῇ ἀναλογιζόμεθα τὴν ὠφέλειαν τῶν ἀντλίων καὶ τὴν ἐκ τῆς μὴ ὑπάρξεως αὐτῶν προκύπτουσαν ζημίαν.

— Ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τῶν συγγενῶν καὶ φίλων εὐλόγων: ἐτελέσθησαν κατ' αὐτὰς οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἐκ Γαστούνης μεγαλεμπόρου κ. Δημητρίου Μπεδερῖνου μετὰ τῆς καλλιμόρφου καὶ συμπαθεσάτης δεσποινίδος Ἑλένης Ν Καβελλάρη (Μπελαχόρος). Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς μελλονόμους εὐχονται «Αἱ Μοῦσαι» ταχεῖαν τὴν σέψιν.

— Μετὰ χαρᾶς ἀνεγνώσαμεν κατ' αὐτὰς τὸν διορισμὸν ὡς Εἰσαγγελέως ἐν Κερκύρᾳ τοῦ διακεκριμένου συμπολίτου ἡμῶν κ. Ἰωάννου Τρικάρδου, δικηγόρου. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Ἰ. Τρικάρδου διακρινόμενον ἐπὶ εὐγενείᾳ τρόπων, ἐμβριθεὶ ἐπιστημονικῇ μορφῶσει καὶ σπανίᾳ εὐθυμίας οἱ φίλοι Κερκυραῖοι θέλουσιν εὖρε ἀριστον καὶ εὐορκὸν τῆς Θέμιδος λειτουργόν. Τοιοῦτοι διορισμοὶ διαπρεπῶν ἐπιστημόνων ὁμολογουμένως τιμῶσι καὶ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς διορίζοντας αὐτούς.

— Μετετέθη ἐσχάτως εἰς Κέρκυραν εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους ὑπαλλήλων, ὁ ἱκανώτατος ἐλκτικός κ. Ἰωάννης Ἀντύπας. Τὸν κ. Ι. Ἀντύπαν δια-

κρίνουσιν αἰσθήματα εὐγενῆ, ἀδιαφιλονίκητος τιμιότης καὶ σπανία περὶ τὴν οἰκονομικὴν ὑπηρεσίαν τιμιότης, δείγματα τῶν ὁποίων ἀφῆκε παντοῦ, ἰδίᾳ δὲ καὶ παρ' ἡμῖν, οἵτινες ἀνεξαιρέτους διατηροῦμεν τὰς ἐντυπώσεις τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ἐν τῷ Τελωνεῖῳ ὑπηρεσίας.

— Εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑποθηκαρίου Κερκύρας διορίσθη ὁ ἀμερίστου τυγχάνων ἀγάπης, ἕνεκα τῶν σπανίων αὐτοῦ φυσικῶν καὶ ἠθικῶν προσόντων καὶ καλῶς μεμορφωμένος συμπολίτης ἡμῶν κ. Διον. Μ. Φλαμπουριάρης. Ἀ- «Μοῦσαι» μετὰ τῶν ἀπείρων αὐτοῦ φίλων ἐκφράζουσιν αὐτῷ τὰ ἐνθέρμα συγχαρητήριά των.

— Ἀρίκνουντο κατ' αὐτὰς ἐκ Πατρῶν ὅπως διέλθωσι τὰς ἡμέρας τῶν Ἀπόκρων παρὰ τῇ συγγενικῇ αὐτῶν καὶ γνωστᾷ οἰκογενεῖᾳ τῶν Λαζάνη (Κουζῆ) ὁ ἐκ Μεσολογίου κ. Δημήτριος Λαζάνης κτηματίας μετὰ τῆς ἀξιοτ. αὐτοῦ κυρίας Ὀλγας. «Αἱ Μοῦσαι» ἐκφράζουσιν αὐτοῖς τὸ «ὦς εὖ παρέρχονται».

— Εἰς τοὺς ἐγκρίτους συμπολίτας ἡμῶν κ. κ. Κ. Μεσσαλάν, πρῶτον δικαστὴν τοῦ Ἰον. Κράτους, Διον. Μαρτελάου, πρῶτον δικαστὴν καὶ Ἀνδρ. Κοκκίνην πρῶτον βουλευτὴν τοῦ Ἰον. Κράτους ἀπενεμήθη ὁ χρυσοῦς Σταυρὸς τοῦ Σωτήρος εἰς δὲ τὸν κ. Γεώργ. Καρβελλᾶν δικηγόρον ὁ ἀργυροῦς. Εὐχόμεθα τοῦτ' αὐτὸ νὰ ἴδωμεν καὶ εἰς ἄλλα σεβαστὰ πρόσωπα τῆς κοινωνίας ἡμῶν, ἐπίσης διακριθέντα ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμασι.

— Δικαίᾳ κατὰ πάντα ἡ τιμὴ, ἥς ἡξιώθη ὁ ἐν Λονδίνῳ ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας διαπρεπὲς συμπολίτης ἡμῶν κ. Διονύσιος Πλαίσας, ἀρχιμανδρίτης τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς κοινότητος, διὰ τῆς ἀπονομῆς εἰς αὐτὸν τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Αἱ ἐξοχοὶ ἀρεταὶ καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν μεγάλοι ἔργωνες τοῦ κλεινοῦ τούτου Ἀρχιμανδρίτου ἐπρεπεν ὄντως νὰ τύχωσι τιμῆς καὶ ἐκ μέρους τῆς Ἑλλήνων Κυβερνήσεως. Τιμωμένης ἀρκούντως ἐν τῷ προσώπῳ τοιούτων ἀνδρῶν, τῷ διαπρεπεῖ συμπολίτῃ κ. Δ. Πλαίσᾳ αἱ «Μοῦσαι» εὐχονται τὰ κρεῖττονα.

— Αἱ ἐγκυκλίου τοῦ ὁ γνωστὸς ἐργασταπάρχης καὶ ἐμπορος κ. Παναγιώτης Δενδρινὸς γνωρίζει ὅτι ἡ ὑφισταμένη ἐνταῦθα ἐμπορικὴ ἐταιρία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Παναγιῆς Δενδρινὸς καὶ Σα» διελύθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 37193 καὶ ἀπὸ 23 Ἰαννουαρίου ε. ε. συμβολαίου τοῦ συμβολιογράφου Ζακύνθου Σ. Σουμάκη νομίμως κατατεθέντος καὶ δημοσιευθέντος, δυνάμει τοῦ ὅποιου δικαιοῦται λαμβάνειν ἀπάσας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς διαλυθείσης ταύτης ἐταιρίας εἰς οἱ- ασδήποτε πηγαζούσας αἰτίας. Διὰ τῆς αὐτῆς ἐγκυκλίου τοῦ δηλαδὲ προσέτι, ὅτι θέλει ἐξακολουθήσῃ τὰς αὐτὰς ἐργασίας ἐμπορευόμενος ὑπὸ τὸ ἴδιον τοῦ ὀνόματος Παναγιῆς Δενδρινὸς, εὐελπιστῶν ὅτι τὸ εὐγενὲς τῆς νήσου μας κοινὸν θέλει τιμᾶσαι αὐτὸν διὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἄλλοτε ἐμπιστοσύνης.

— Τὸ μέχρι τοῦδε ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀναλήψεως γραφεῖον τοῦ ἀξιοτ. παρ' ἡμῖν δικηγόρου κ. Γεωργ. Μπαμπάκου μετεφέρθη ἐσχάτως εἰς τὴν πλησίον τοῦ ταχυδρομείου οἰκίαν τοῦ κ. Καρόλου Μωρέττη.

— Σήμερον ἀρχεῖται ἡ κατεδάφισις τοῦ ἐν τῷ Γυμναστηρίῳ ἀνεγερθέντος ἱεulinou παραπήγματος τοῦ πτωχοκομείου ἢ «Πρόνοια» οὗ τὸ ὑλικὸν ἐκτεθὲν εἰς δημοπρασίαν κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Νικ. Νήρου, ἀντὶ δραχ. 1600.

— Πωλοῦνται εἰς τιμὰς συμφερωτάτας τὰ ἐξῆς βιβλία: Ροοισσὼ τόμοι 35· ἐκδοσις 1793—Βολταίρος τόμοι 14· ἐκδοσις DCCCIX—καὶ Rivalutions Romaines τόμοι 4. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**